

(Ἄκρ.): Σὰ βροντ'σμένον εἶναι αὐτὸ τὸν πιδί, δὲ σών' νὰ πάρ' ἀπάνον τ'. Ἡ μετοχ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τόπον Βροντημένη Καλαβρ. (Μπόβ.) Βροντισμένη Ἡπ.

βροντωαστράφτω ΦΠανᾶ Λυρικ. 38.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ ἀστράφτω.

Βροντῶ καὶ ἀστράφτω: Ποίημ.

Κε ὅταν ἔβλεπε πῶς ξένο βροντωάστραφτε κανόνι . . . μέσ' ἑς τὰ μαῦρα ἔπεφτε πάλι καὶ βογγοῦσε μὲ καημό.

βροντωβόλημα τό, Λεξ. Πρω.Δημητρ. βροδωβό-
λημα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωβολῶ.

1) Αἱ συνεχεῖς βρονταὶ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἄκουα τὸ βροδωβόλημα ὅλη τὴ νύχτα πόχάλα ὁ κόσμος (πόχάλα= ποῦ χαλνοῦσε). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντολασιό. 2) Συνεχῆς καὶ ἰσχυρὸς κρότος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Πρω.Δημητρ.: Ἄκούω βροδωβόλημα ἑς τὴ δόρτα Κίτ. Μάν.

βροντωβολῶ ΕΦραντζεσκ. Ἀριάδν. 74 LRoussel Grammaire 320—Λεξ. Δημητρ. βροντωβολάω Πελοπν. (Μάν.) βροδωβολῶ Κρήτ. βροδωβολοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ.

1) Βροντῶ συνεχῶς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Δημητρ.: Ὅλη τὴ νύχτα βροντωβόλαε ὁ Θεὸς ποῦ ἔλεγε πῶς θὰ κἀνῃ τὸν κατακλυσμὸ Μάν. Θὰ βρέξῃ, βροντωβολᾷ Κίτ. Μάν. 2) Παράγω συνεχῶς ἰσχυροὺς κρότους, συνεχῶς κτυπῶ δυνατὰ Κρήτ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—ΕΦραντζεσκ. ἔνθ' ἄν. LRoussel ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Μὴ βροδωβολᾷς τὴ δόρτα, γιὰτὶ κοιμᾶται τὸ παιδί Κίτ. Μάν. || Ποίημ.

Καὶ ἡ φωνὴ βροντωβολᾷ καὶ ἄνεμος οὐρουρίζει ΕΦραντζεσκ. ἔνθ' ἄν.

βροντωβουτίζω Πελοπν. (Μεσσ.)—ΚΜαρίν. ἐν Ν'Εστ. 1,867.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ βουτίζω.

Ἀντιβῶ, ἀντηγῶ ἔνθ' ἄν.: Θὰ βροντωβουτίζουν οἱ γεματιῆς ἀπ' τῶν κοπάνων τὰ χτυπήματα ΚΜαρίν. ἔνθ' ἄν.

βροντωβούλημα τό, ἀμάρτ. βροδωβούλημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντοβουλῶ, παρ' ὃ καὶ βροντωβου-
λίζω.

Τὸ τελείως κρημνισμένον, ἐρειπωμένον καὶ ἐγκαταλε-
λειμμένον οἰκοδόμημα ἢ κτῆμα: Ἐφύασι γαί τ' ἀφήσασι
κ' εἰνῆσα βροδωβουλίματα (εἰνῆσα=ἔγιναν).

βροντωβουλῶ ἀμάρτ. βροδωβουλῶ Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) βροδωβουλίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ βουλῶ.

Κατακρημνίζω: Ἐβροδωβούλισεν ὁ τράφος πέρα καὶ
πέρα.

βροντωκαβαλλικεύω Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ καβαλλικεύω.

Ἐλαύνων τὸν ἵππον ὀρμητικῶς παράγω κρότον βρον-
τώδη: Ἄσμ.

Βροντωκροτεῖ, βροντωκροτεῖ τὸ μαῦρο του,
βροντωκαβαλλικεύει καὶ τὴν χαιρετᾷ.

βροντωκολιάζω Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαῖα Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τοῦ οὐς. κόλος.

Ρίπτω τινὰ ἰσχυρῶς κατὰ γῆς, ὥστε νὰ κτυπήσουν οἱ

γλουτοὶ του: Ἄν σὲ πιάσω ἑς τὰ χέρια μου, θὰ σὲ βρον-
τωκολιάσω Ἀχαῖα.

βροντωκόλιασμα τό, Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκολιάζω.

Σφοδρὸν τίναγμα ὥστε νὰ προκληθῇ κτύπημα τῶν
γλουτῶν: Τοῦ ἄκαμε γιερὸ βροντωκόλιασμα.

βροντωκοπανοῦσα ἡ, ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. βροδω-
κοπανοῦσα Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκοπανῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦσα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀθηνῶν 37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ βροντωῦσα, ἡ ἰσχυρὸν κρότον παράγουσα: Ἄσμ.
Ἀκούν δὴ δόρτα καὶ βροδᾷ δὴ βροδωκοπανοῦσα.

βροντωκοπανῶ ἀμάρτ. βροντωκοπανᾶω Πελοπν.
(Μάν.) βροδωκοπανῶ Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.) βροντου-
κοπανᾶω Εὔβ. (Ἄκρ.) βροδωκοπανοῦ Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) βροντωκοπανίζω Εὔβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ κοπανῶ, παρ' ὃ καὶ κο-
πανίζω.

1) Κρούω ἰσχυρῶς Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.) Εὔβ. (Κύμ.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Βροδωκοπανᾶ τὴ δόρτα Κίτ. Μάν.
|| Ἄσμ.

Ἀκούν τὴν πόρτα νὰ βροντᾷ, νὰ βροντωκοπανίζῃ
Κύμ. 2) Καταρρίπτω τι μὲ ὀρμὴν Εὔβ. (Ἄκρ.): Θὰ σὲ
πιάσω, καλόιρου, καὶ θὰ σὲ βροντουκοπουνησοῦν π' καταῇ
νὰ σκάης σὰ δού ροίδου (καλόιρου=καλόγερο, κακόμοιρο,
κακουρίζικο, π' καταῇ=ἀπὸ καταγῆς, καταγῆς) Ἄκρ.

βροντωκόπημα τό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)—Λεξ. Πρω.
Δημητρ. βροδωκόπημα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκοπῶ.

Συνεχῆς καὶ ἰσχυρὸν κτύπημα ἔνθ' ἄν.: Ἐπάαινε τὸ
βροδωκόπημά του ὅλο τὸ μεσημέρι καὶ δὲ μ' ἄφηκε νὰ
κύβου (νὰ κοιμηθῶ) Κίτ. Μάν. Συνών. βροντωκόπι 2.

βροντωκόπι τό, Λεξ. Δημητρ. βροδωκόπι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκοπῶ.

1) Ἀλλεπάλληλοι βρονταὶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.
Ἐρχίνησε νὰ τὴ τζιῶ, θέλει ὁ Θεὸς καὶ ἀστράφτει,
ἐρχίνησε νὰ τὴ φιλῇ καὶ ἀρχίζει βροδωκόπι.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντολασιό. 2) Βροντωκόπημα,
ὁ ἰδ., Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Δημητρ.: Δὲ δοροῦ
ν' ἀκού' τὸ βροδωκόπι του δίπλα ἑς τὸ σπίτι Κίτ. Μάν.

βροντωκοπῶ πολλαχ. βροδωκοπάω Ζάκ. Πελοπν.
(Μάν.) βροντουκοπαῶν βόρ. ἰδιώμ. βροδωκοποῦ Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ.

1) Βροντῶ κατ' ἐπανάληψιν Ἡπ. (Πάργ.) Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.)—ΙΠολυλ. Διηγ. 86 ΔΣολωμ. 243 ΑΠροβελ.
Ποιήμ. 1,234, Διπλῇ Ζωῇ 110.: Πάμε νὰ φύγωμε, βροδω-
κοπᾷ ποῦ θὰ κάμῃ νερὸ μὲ τὸ τουλούμι Κίτ. Μάν. Ἄκουσε
τὴν καρδιά της ὅπου βροντωκοποῦσε ΙΠολυλ. ἔνθ' ἄν.
|| Ἄσμ.

Βροντωκοπᾷ οἱ κανονεῖς, γίνετ' ἡ μέρα νύχτα
Πάργ. || Ποίημ.

Μόνε σφοδρὰ βροντωκοποῦν τ' ἀρματωμένα στήθη
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.

Ἄς τὸ σιδερένιο του κορμὶ βροντωκοποῦνε τ' ἀρματά του
ΑΠροβελ. Ποιήμ. ἔνθ' ἄν. Καὶ μετβ. πολλαχ.: Βροδω-

